

Av **eldste D. Todd Christofferson**

i De tolv apostilers quorum

Refleksjoner over et innviet liv

Virkelig fremgang i livet kommer av å vie vårt liv – det vil si vår tid og våre valg – til Guds hensikter.

Som ungdom besøkte jeg verdensutstillingen i New York City i 1964. Noe av det jeg likte best, var Kirkens paviljong med dens imponerende modell av spirene på Salt Lake tempel. For første gang så jeg der filmen *Menneskets søken etter lykke*. Filmens fremstilling av frelsesplanen, med eldste Richard L. Evans' kommentarstemme, gjorde sterkt inntrykk på mange besøkende, deriblant meg. Eldste Evans sa blant annet:

«Livet gir deg to dyrebare gaver. Den ene er tiden, og den andre er handlefrihet – frihet til å kjøpe hva du vil med din tid. Du kan fritt bytte din tildelte tid i fornøyelser. Du kan bytte den i simpelt begjær. Du kan investere den i grådighet...

Du har frihet til å velge. Men dette er intet røverkjøp, for i dem finnes ingen varig tilfredsstillelse.

Hver dag, hver time, hvert minutt av ditt jordiske liv må før eller siden gjøres rede for. Og det er i *dette* liv du vandrer ved tro og kan vise at du er i stand til å velge godt fremfor ondt, rett fremfor galt, varig lykke fremfor ren fornøyelse. Og din evige belønning vil være i samsvar med dine valg.

En Guds profet har sagt:

»Mennesket er til for å kunne ha glede» – en glede som omfatter et rikt liv, et liv som er viet til tjeneste, til kjærlighet og harmoni i hjemmet og fruktene av hederlig arbeid – godtagelse av Jesu Kristi evangelium – dets krav og dets bud.

Bare i disse finner du sann lykke, den lykke som ikke svinner når lysene og musikken og menneskene blir borte.»¹

Disse erklæringene uttrykker den virkelighet at vårt liv på jorden er en forvaltning av tid og valg som er gitt oss av vår Skaper. Ordet *forvaltning* minner meg om Herrens innvielseslov (se for eksempel L&p 42:32, 53), som har en økonomirolle, men mer enn det er den en anvendelse av celestia lov på livet her og nå (se L&p 105:5). Å innvie er å sette til side eller vie noe som hellig, bestemt til hellige formål. Virkelig fremgang i livet kommer av å vie vårt liv – det vil si vår tid og våre valg – til Guds hensikter (se Johannes 17:1, 4; L&p 19:19). Når vi gjør det, lar vi ham løfte oss til vår høyeste bestemmelse.

Sammen med dere vil jeg gjerne se på fem sider av et innviet liv: renhet, arbeid, respekt for egen kropp,

tjeneste og integritet.

Slik Frelseren viste, er et innviet liv et rent liv. Selv om Jesus er den eneste som har levd et syndfritt liv, har de som kommer til ham og tar hans åk på seg, krav på hans nåde, som vil gjøre dem slik han er, skyldfri og ubesmittet. Med inderlig kjærlighet oppfordrer Herren oss med følgende ord: «Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli døpt i mitt navn, så dere kan bli helliggjort ved å motta Den Hellige Ånd, så dere kan stå ubesmittet for meg på den siste dag» (3 Nephi 27:20).

Innvielse innebærer derfor omvendelse. Gjenstridighet, opprør og bortforklaring må oppgis, og erstattes med underkastelse, et ønske om forbedring og godtagelse av alt Herren måtte kreve. Det var dette kong Benjamin kalte å legge av seg det naturlige menneske og føye seg etter Den hellige ånds tilskyndelser og bli en hellig «gjennom den Herre Kristi forsoning» (Mosiah 3:19). Slike er lovet Den hellige ånds uopphørlige nærvær, et løfte som huskes og fornyes hver gang en angrende sjel tar del i Herrens nadverd (se L&p 20:77, 79).

Eldste B. H. Roberts forklarte en gang prosessen slik: «Den mann som slik vandrer i Guds lys, visdom og kraft, vil til slutt, i kraft av denne forbindelse, komme i besittelse av Guds lys, visdom og kraft – og knytte disse lyse stråler til en guddommelig lenke. Slik blir han for evig knyttet til Gud og Gud til ham. Dette er summen av Messias' gåtefulle ord: "Du, Far, i meg, og jeg i deg" – og større ting enn dette kan ikke et menneske oppnå.»²

Et innviet liv innebærer arbeid. Fra ung alder av gjorde Jesus sin Faders vilje (se Lukas 2:48–49). Gud selv herliggjøres ved sin gjerning, som er å tilveiebringe sine barn udødelighet og evig liv (se Moses 1:39). Vi har et

naturlig ønske om å bidra til dette verk, og når vi gjør det, bør vi forstå at alt hederlig arbeid er Guds arbeid. Thomas Carlyle sa: «Alt hederlig arbeid er hellig. I alt hederlig arbeid, også manuelt arbeid, ligger noe guddommelig. Alt arbeid på jorden har sin belønning i himmelen.»³

Gud har tilrettelagt denne jordiske tilværelse slik at den krever nesten konstant anstrengelse. Jeg husker profeten Joseph Smiths enkle utsagn: «Ved iherdig arbeide greide vi å skaffe oss et godt levebrød» (Joseph Smith – Historie 1:55). Med arbeid opprettholder og beriker vi livet. Det gjør oss i stand til å overleve jordelivets skuffelser og tragedier. Dyrekjøpte prestasjoner gir en følelse av egenverd. Arbeid utvikler og foredler karakteren, skaper skjønnhet og er det redskap vi tjener hverandre og Gud med. Et innviet liv er fylt med arbeid, iblant ensformig, iblant enkelt, iblant lite verdsatt, men alltid arbeid som forbedrer, ordner, opprettholder, løfter, betjener og streber etter noe.

Etter å ha lovprist arbeid, må jeg legge inn et godt ord om fritid. Slik hederlig arbeid gir hvilen sin sødme, er sunn rekreasjon arbeidets venn og stabiliserende ledsager. Musikk, litteratur, kunst, dans, drama, idrett – alt kan gi underholdning, berike livet og

hellige det ytterligere. Samtidig er det nesten unødvendig å si at mye av det som regnes som underholdning i dag, er uanstendig, nedverdiggende, voldelig, sløvende og tidsdrepende. Ironisk nok skal det noen ganger hardt arbeid til for å finne sunn avkobling. Når underholdningen går fra dyd til last, virker den nedbrytende på det innviede liv. «Derfor, vakt dere ... så dere ikke regner det som er ondt, for å være av Gud» (Moroni 7:14).

Et innviet liv respekterer den uforlignelige gave som kroppen er, et guddommelig skaperverk i Guds eget bilde. En viktig hensikt med jordelivet er at hver ånd skal motta en slik kropp og lære å utøve handlefrihet i et kjødelig tabernakel. En fysisk kropp er også avgjørende for opphøyelse, som bare vil finne sted ved den fullkomne forening av det fysiske og det åndelige, slik vi ser det i vår elskede, oppstandne Herre. I denne falne verden vil noen liv være smertelig korte, noen kroppar vil være misdannet, ødelagte eller så vidt i stand til å opprettholde livet, men livet vil være langt nok for hver ånd, og hver kropp vil kvalifisere seg for oppstandelse.

De som tror at kroppen ikke er noe mer enn et resultat av evolusjonens luner, føler ingen ansvarlighet overfor Gud eller noen annen for det de gjør

med eller mot kroppen sin. Vi som har et vitnesbyrd om en større virkelighet, om førjordisk, jordisk og etterjordisk evighet, må imidlertid erkjenne at vi har en plikt overfor Gud når det gjelder dette høydepunktet på hans fysiske skaperverk. Paulus sa:

«Eller vet dere ikke at deres legeme er et tempel for Den Hellige Ånd som bor i dere, og som dere har fått fra Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv.

Dere er dyrt kjøpt! La da legemet være til ære for Gud» (1 Korinterbrev 6:19-20).

Når vi godtar disse sannheter og president Thomas S. Monsons veiledning på generalkonferansen i april i år, vil vi absolutt ikke skjemme kroppen med tatoveringer, svekke den med narkotika eller vanhellige den ved utukt, hor eller usømmelighet.⁴ Etter som kroppen er vår ånds redskap, er det avgjørende at vi tar så godt vare på den som vi kan. Vi skulle gjøre bruk av dens muligheter til å tjene og fremme Kristi verk. Paulus sa: «Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere framstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag» (Romerne 12:1).

Jesus viste at et innviet liv er et liv i tjeneste. I timene før forsoningens pinser tok til, vasket Herren ydmykt sine

disiplers føtter, idet han sa til dem:

«Når da jeg, som er Herre og Mes-ter, har vasket deres føtter, så skylder også dere å vaske hverandres føtter.

For jeg har gitt dere et forbilde, for at også dere skal gjøre slik som jeg har gjort mot dere.

Sannelig, sannelig, sier jeg dere: En tjener er ikke større enn sin herre. Heller ikke er en utsending større enn den som har sendt ham» (Johannes 13:14-16).

De som fredelig og omtenkstomt går omkring og gjør godt, er et eksempel på innvielse. Ingen i vår tid innlemmer denne egenskap i hverdagen i større grad enn president Thomas S. Monson. Han har utviklet et lyttende øre som kan skjelne selv den svakeste tilskyndelse fra Ånden om at det finnes noen han kan nå og hjelpe. Det er ofte enkle handlinger som bekrefter guddommelig kjærlighet og oppmerksomhet, men Thomas Monson reagerer alltid.

Det liv min bestefar og bestemor, Alexander DeWitt og Louise Vickery Christofferson, levde, er et eksempel på den innvielse vi snakker om. Bestefar var en sterk mann og var god til å klippe sauer i tiden før elektriske klippemaskiner. Han ble så god, sa han, at «jeg på én dag klippet 287 sauer og kunne ha klippet over 300, men vi gikk tom for sauer». I løpet av 1919 klippet han over 12 000 sauer, noe han tjente cirka \$ 2000 på. Pengene kunne gitt en betydelig utvidelse av gården og oppgradert hjemmet hans, men et kall til Sydstatene misjon kom fra Brødrene, og med full støtte fra Louise tok han imot det. Han ga sin hustru (som da var gravid med deres første sønn, min far) og deres tre døtre pengene han tjente på saueklippingen. Etter sin frydefulle hjemkomst to år senere, sa han: «Sparepengene hadde holdt de to årene, og vi hadde 29 dollar igjen.»

Et innviet liv innebærer integritet. Vi ser den i den mann og hustru «som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap». ⁵ Vi ser den i faren og moren som viser at deres førsteprioritet er å pleie sitt ekteskap og sørge for sine barns fysiske og åndelige velferd. Vi ser den i dem som er ærlige.

For mange år siden ble jeg kjent med to familier som var i ferd med å avvikle et felleseid kommersielt foretak. Lederne, to menn som var venner og medlemmer av den samme kristne forsamling, hadde startet firmaet mange år tidligere. De hadde stort sett et vennskapelig forhold som forretningspartnere, men etter hvert som de ble eldre og neste generasjon begynte å overta deler av foretaket, oppsto det konflikter. Til slutt ble alle enige om at det var best å dele verdiene og skille lag. En av de opprinnelige partnerne la en strategi sammen med sine

advokater for å sikre seg en betydelig økonomisk fordel etter avviklingen, på bekostning av den andre partneren og sønnene hans. Under et møte mellom partene klaget en av sønnene over denne urettferdige behandlingen og appellerte til den første partnerens æresfølelse og kristne tro. «Du vet at dette ikke er rett,» sa han. «Hvordan kan du utnytte noen på denne måten, særlig en bror i samme kirke?» Den første partnerens advokat svarte: «Å, bli nå voksen! Hvordan kan du være så naiv?»

Integritet er ikke naivt. Det som er naivt, er å anta at vi ikke er ansvarlige overfor Gud. Frelseren erklærte: «Min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, ... slik at likesom jeg er blitt løftet opp av mennesker, slik skulle mennesker løftes opp ved Faderen for å stå for meg for å bli dømt etter sine gjerninger, enten de

er gode eller de er onde» (3 Nephi 27:14). En som lever et innviet liv, prøver ikke å utnytte en annen. Men han vil snarere heller vende det annet kinn til, og om han blir bedt om å gi ham sin kappe, vil han gi ham kjortelen også (se Matteus 5:39-40). Frelserens strengeste irettesettelse var rettet mot hyklerne. Hyklery er fryktelig ødeleggende, ikke bare for hyklerin, men også for dem som ser eller kjenner til hans eller hennes adferd, ikke minst barn. Det er trosnedbrytende, mens æresfølelse er den gode jord som troens frø vokser i.

Et innviet liv er noe vakkert. Dets styrke og uforstyrrelighet er «lik et meget fruktbart tre som er plantet i god jord ved en klar bekk og bærer meget dyrebar frukt» (L&p 97:9). Spesielt betydningsfull er en innviet manns eller kvinnes innflytelse på andre, særlig de som er nærest og kjærest. De manges innvielse som har gått foran oss, og andres som lever blant oss, har vært med på å legge grunnvullen for vår lykke. På samme måte vil fremtidige generasjoner fatte mot på grunn av deres innviede liv, og erkjenne at de står i gjeld til dere for alt som virkelig betyr noe. Måtte vi innvie oss som Guds sønner og døtre, «så vi, når han viser seg, skal være lik ham for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp» (Moroni 7:48; se også 1 Johannes 3:2). Dette er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Man's Search for Happiness* (hefte, 1969), 4-5.
2. B. H. Roberts: «Brigham Young: A Character Sketch», *Improvement Era*, juni 1903, 574.
3. Thomas Carlyle: *Past and Present* (1843), 251.
4. Se Thomas S. Monson: «Forberedelse gir velsignelser», *Liahona* og *Ensign*, mai 2010, 64-67.
5. «Familien – En erklæring til verden», *Liahona*, okt. 2004, 49; *Ensign*, nov. 1995, 102.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Det som betyr mest

Hvis livet og dets oppjagede tempo og mange påkjenninger har gjort det vanskelig å føle glede, er kanskje tiden inne til å rette fokus mot det som betyr mest.

Det er bemerkelsesverdig hvor mye vi kan lære om livet ved å studere naturen. Forskere kan for eksempel se på ringene i en trestamme og foreta en kvalifisert gjetning om klima og vekstvilkår for hundrevis eller til og med tusenvis av år siden. Noe av det vi lærer av å studere trærers vekst, er at når forholdene er ideelle, vokser trær i normal hastighet. Når vekstforholdene ikke er ideelle, bremser imidlertid trærne sin vekst og bruker sin energi på de grunnleggende elementer som trengs for å overleve.

Nå tenker kanskje noen av dere: «Det er vel og bra, men hva har dette med flygning å gjøre?» Det skal jeg si dere.

Har dere noensinne vært på flytur og opplevd turbulens? Den vanligste årsaken til turbulens er en brå endring i luftens bevegelse, noe som får flyet til å krenge, dreie og rulle. Selv om flyet er bygget for å tåle langt kraftigere turbulens enn noe man vil oppleve på en vanlig flygning, kan det likevel være foruroligende for passasjerene.

Hva tror dere flygere gjør når de møter turbulens? En flygerelev tror kanskje det kan være lurt å øke hastigheten fordi det vil få dem raskere gjennom turbulensen. Men det er

kanskje ikke så lurt. Profesjonelle flygere forstår at det finnes en optimal hastighet for flygning i turbulens som vil begrense turbulensens negative virkninger. Som regel innebærer det å redusere hastigheten. Det samme prinsippet gjelder fartsdumper i veien.

Derfor er det lurt å bremse ned litt, stabilisere kursen og fokusere på det viktigste når man opplever vanskelige forhold.

Det moderne livs tempo

Dette er en enkel, men avgjørende lærdom å tilegne seg. Det kan virke logisk når vi sammenligner med trær eller turbulens, men det er overraskende hvor lett det er å ignorere denne lærdommen når vi skal anvende disse prinsippene i hverdagen. Når stressnivået stiger, når vi føler ubehag, når tragedier rammer, prøver vi altfor ofte å holde det samme febrilske tempoet eller til og med øke det. Vi tror kanskje at jo høyere tempo vi holder, jo bedre vil vi få det.

Noe av det som kjennetegner livet i våre dager, synes å være at vi beveger oss i stadig høyere tempo, uten hensyn til turbulens eller hindre.

For å være ærlig – det er ganske lett å ha det travelt. Vi kan alle lage en oppgaveliste som vil overvelde vår